

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3466

гр. София, 24.06.2026 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 4-ТО ГРАЖДАНСКО  
ОТДЕЛЕНИЕ 3-ТИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на шестнадесети април  
през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Албена Бонева

Членове: Боян Цонев  
Мария Христова

като разгледа докладваното от Мария Христова Касационно гражданско дело  
№ 20268002100781 по описа за 2026 година

Производството е образувано по касационна жалба от Д. К. Р., чрез адвокат К. Г. срещу  
въззивното решение № 1249/03.11.2025 г. на Апелативен съд – София по в.гр.д. №1188/2025  
г.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на решението поради нарушение на  
материалния закон и противоречие с практиката на ВКС, и ЕСПЧ.

Ответникът „Пик Нюз“ ЕООД с писмен отговор, чрез адвокат Д. К., оспорва жалбата като  
недопустима. В условие на евентуалност твърди, че не са налице основания за допускане на  
обжалването, тъй като част от поставените въпроси са намерили своето разрешение в  
установената практика на касационната инстанция, а въззивното решение е постановено в  
съответствие със същата. Излага още, че по част от формулираните питання не са  
обосновани допълнителните основания за допускане на касационното обжалване.

Съставът на Върховния касационен съд намира, че касационната жалба е допустима.

Подадена е в срока по чл. 283 ГПК, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване  
съдебен акт, и отговаря на изискванията по чл. 284, ал. 1 и 2 ГПК.

Приложено е и изложение по чл. 280, ал. 1 ГПК, с което са изпълнени и условията на чл.  
284, ал. 3, т. 1 ГПК.

По заявените основания за допускане на касационното обжалване, съставът на Върховния  
касационен съд, четвърто гражданско отделение, намира следното:

Въззивният съд, след частична отмяна на решението на първостепенния Софийски градски  
съд, осъдил „Пик Нюз“ ЕООД да заплати на Д. К. Р. сумата от 25 500 лева, представляваща  
обезщетение за неимуществени вреди, причинени от клеветнически и обидни думи и изрази,  
използвани в публикациите на интернет страницата [www.pik.bg](http://www.pik.bg), ведно със законната лихва  
върху нея, считано от дата на подаване на исковата молба – 12.06.2023 г. до окончателното □

изплащане, както следва: от 30.12.2018 г. със заглавие: „Д. М.: егото при А. Оз, душата – при рокличките на Н.“; от 22.08.2019 г. със заглавие: „И. Н. изригна срещу Д. Р.: Виновна сте, мадам Р., но за разтуреното семейство на мъжа ви. Виновна сте за две деца, които трябва да се разкъсват между родителите си...“; от 23.08.2019 г. със заглавие: „Президент в кафез. Защо Е. Й., И. Х. и шефът на НСО изоставиха Р. Р.“; от 18.02.2020 г. със заглавие: „И. Н. безпощадно: Д., беше интимна с висш офицер, а той ти плащаше с държавни пари. Трудно е да си желана жена с тия рехави косици, тия рамене и тая крива усмивка... И с тая кожа, колкото и да я опъваш напоследък“; от 30.06.2020 г. със заглавие „БУРЯ В ПРЕЗИДЕНТСТВОТО: Д. Р. вилнее срещу П. У. заради чатовете с Б. и признанията как я подхващал от рано“; от 09.07.2020 г. със заглавие: “Д. Р. бута бившия си мъж за шеф на Б.-София“; от 05.09.2020 г. със заглавие: “Д. Р., не Б. е новият Г. – комисарят по идеологията на метежа“; от 21.12.2020 г. със заглавие: „РАЗКРИТИЕ НА ПИК: Чехълът на Д. Р. пак затисна президента-подписва първо жена си на коледни честитки (СНИМКА)“; от 09.02.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК: Д. Р. пристигнала в София като секретарка на Р. Х. от СДС“; от 28.05.2021 г. със заглавие: „СВЕТОВЕН ГАФ: Д. Р. шокира Ватикана с бял панталон (СНИМКА)“; от 09.07.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. в афери с 4-ма политици! Първата дама става на 52“; от 13.11.2022 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Р. пируват с гурме пържоли наред кризата (СНИМКА)“; от 14.04.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК! Претърпяла ли е операция Д. Р. – ето какво отговориха от болница „Св. И. Р.“ и от 24.05.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. пие вино след операцията (СНИМКА)“, както и за обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва. Със същото съдът отхвърлил предявения от Д. К. Р. срещу „Пик Нюз“ ЕООД иск за заплащане на разликата над присъдените 25 500лв. до претендираните 174 500лв. и за публикациите, както следва: от 16.03.2019 г. със заглавие: „ВИП дамата Д. Р.: Четирима охранители я пазят в тоалетната-вижте УНИКАЛНОТО ВИДЕО, което НСО скандално изтри от телефона на журналист“; от 23.11.2021 г. със заглавие: „Кървавото хоро на Д. Р. е като хорото на Ж. В.“; от 06.03.2022 г. със заглавие: “САМО В ПИК И РЕТРО: Ген. Д. зарязана от охранителката си (СНИМКА)“; от 07.11.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Ген. Д. пръсна 100 бона за тоалети (СНИМКИ); от 24.07.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. на театър с пола за 1300 лв. (СНИМКА); от 06.12.2020 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. с палто за 2300 лв. (СНИМКИ)“; от 07.01.2021 г. със заглавие: „Ген. Д. с тайна вила (СНИМКИ)“; от 29.01.2023 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. нападна бившата на президента (СНИМКА)“ и от 21.12.2020 г. със заглавие: „Д. Р. да стане академик! Президентшата първа разкри политическата патология на Р. Р.“, както и за обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва. За да постанови този резултат, съдът приел, че по делото не е спорен фактът, че ответникът „ПИК НЮЗ“ ЕООД е издател на електронното издание, в което били публикувани материалите, предмет на делото. Приел, че издателят е този, който носи правото да възпроизвежда и разпространява едно произведение (чл.43 и пар. 2, т.3 и т.4 от ЗАПСП), съответно той носи отговорност за характера и съдържанието на публикуваните и разпространени чрез съответната медия публикации.

Предвид необжалваната от ответното дружество част от първоинстанционното решение, съдът направил извод за наличие на определените в закона предпоставки за ангажиране на неговата отговорност за претърпените от ищцата неимуществени вреди от следните статии: 1/ от 30.12.2018 г. със заглавие: „Д. М.: егото при А. Оз, душата – при рокличките на Н.“; 2/ от 22.08.2019 г. със заглавие: „И. Н. изригна срещу Д. Р.: Виновна сте, мадам Р., но за разтуреното семейство на мъжа ви. Виновна сте за две деца, които трябва да се разкъсват между родителите си...“; 3/ от 23.08.2019 г. със заглавие: „Президент в кафез. Защо Е. Й., И. Х. и шефът на НСО изоставиха Р. Р.“; 4/ от 18.02.2020 г. със заглавие: „И. Н. безпощадно: Д., беше интимна с висш офицер, а той ти плащаше с държавни пари. Трудно е да си желана жена с тия рехави косици, тия рамене и тая крива усмивка... И с тая кожа, колкото и да я опъваш напоследък“; 5/ от 30.06.2020 г. със заглавие „БУРЯ В ПРЕЗИДЕНТСТВОТО: Д. Р. вилнее срещу П. У. заради чатовете с Б. и признанията как я подхващал от рано“; 6/ от 09.07.2020 г. със заглавие: „Д. Р. бута бившия си мъж за шеф на Б.-София“; 7/ от 09.02.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК: Д. Р. пристигнала в София като секретарка на Р. Х. от СДС“; 8/ от 28.05.2021 г. със заглавие: „СВЕТОВЕН ГАФ: Д. Р. шокира Ватикана с бял панталон (СНИМКА)“; 9/ от 09.07.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. в афери с 4-ма политици! Първата дама става на 52“.

Посочил, че по отношение на тези публикации е налице спор относно размера на следващото се на ищцата обезщетение. Приел, че спорен е и въпросът дали правото на изразяване и разпространяване на информация е превратно упражнено, съответно налице ли е противоправно поведение на служител на издателя на електронното издание, което е основание за ангажиране на деликтната му отговорност за следните публикации: 1/ от 05.09.2020 г. със заглавие: „Д. Р., не Б. е новият Г. – комисарят по идеологията на метежа“; 2/ от 21.12.2020 г. със заглавие: „РАЗКРИТИЕ НА ПИК: Чехълът на Д. Р. пак затисна президента подписва първо жена си на коледни честитки (СНИМКА)“; 3/ от 13.11.2022 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Р. пируват с гурме пържоли наред кризата (СНИМКА)“; 4/ от 16.03.2019 г. със заглавие: „ВИП дамата Д. Р.: Четирима охранители я пазят в тоалетната-вижте УНИКАЛНОТО ВИДЕО, което НСО скандално изтри от телефона на журналист“; 5/ от 23.11.2021 г. със заглавие: „Кървавото хоро на Д. Р. е като хорото на Ж. В.“; 6/ от 06.03.2022 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Ген. Д. зарязана от охранителката си (СНИМКА)“; 7/ от 07.11.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Ген. Д. пръсна 100 бона за тоалети (СНИМКИ)“; 8/ от 24.07.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. на театър с пола за 1300 лв. (СНИМКА)“; 9/ от 06.12.2020 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. с палто за 2300 лв. (СНИМКИ)“; 10/ от 07.01.2021 г. със заглавие: „Ген. Д. с тайна вила (СНИМКИ)“; 11/ от 29.01.2023 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. нападна бившата на президента (СНИМКА)“; 12/ от 24.05.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. пие вино след операцията (СНИМКА)“; 13/ от 14.04.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК! Претърпяла ли е операция Д. Р. – ето какво отговориха от болница „Св. И. Р.“ и 14/ от 21.12.2020 г. със заглавие: „Д. Р. да стане академик! Президентшата първа разкри политическата патология на Р. Р.“.

При преценка противоправността на посочените публикации въззивният съд, позовавайки се

на трайно установената практика на ВКС, ЕСПЧ и решение №7/04.06.1996 г. на Конституционния съд на Република България по к.д. № 1/96 г., развил принципните съображения, че свободата на печата и средствата за масова информация, както и правото на мнение, търсене и разпространяване на информация са защитени от разпоредбите на чл. 40, ал. 1, чл. 39, ал.1 и чл. 41, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 10, ал. 1 от ЕКЗПЧОС. Посочил, че тези права включват свободата за отстояване на мнение, получаване, разпространяване на информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от държавните граници. Изложил, че преценката за правомерността на публикациите изисква извършване на съпоставка на правото на защита на честта и доброто име на ищеца по чл.32 КРБ и свободата на средствата за масова информация гарантирана от чл. 40, ал.1 КРБ. Намесата и ограничаването на правото на свобода на средствата за масова информация, е допустимо само в изрично предвидените от закона случаи и за защита на правата и доброто име на адресата на изявлението, и доколкото това изявление не е вярно. Отбелязал, че при тази преценка следвало да бъде направено разграничение на отрицателното мнение или критика (която не е съставомерно деяние, дори когато е поднесена провокативно, шокиращо или чрез преувеличаване) с обидата (изявление, което обективно е годно да накърни достойнството на адресата, неприлично, вулгарно и цинично, унизяващо честта и достойнството). Изложил още, че оценъчните съждения не се проверяват за вярност, тъй като представляват коментар, а на проверка подлежат фактическите твърдения. В случай, че същите са неверни и позорят адресата, тези обстоятелства могат да послужат като основание за ангажиране отговорността на ответника. Приел още, че когато оценъчните съждения не са подкрепени от достатъчно фактическо основание, е налице злоупотреба със свободата на словото, което представлява виновно противоправно поведение. Развил и съображения, че във всеки конкретен случай съдът дължи преценка дали определено изказване с негативно спрямо засегнатото лице съдържание, освен оценка и мнение по обществен въпрос, обективира и твърдение за конкретен злепоставящ факт. Посочил, че проверката дали извършеното разгласяване на определен факт е противоправно, виновно и представлява злоупотреба с право извън посочените нормативно установени предели следва да бъде извършена след установяване на обстоятелството, че твърдението за факта е невярно. Въз основа на тези принципни положения, по спорните публикации въззивният съд приел следното:

Приел, че използваните в публикацията от 05.09.2020 г. със заглавие “Д. Р., не Б. е новият Г. – комисарят по идеологията на метежа“ твърдения, че ищцата създава фабрика за фалшиви новини, чиято цел била населението да бъде „обуначено“ и била назначена на два щата от любовника си били клеветнически и със същата било извършено превратно упражняване на правото на разпространение на информация. Намерил, че по-голямата част от статията не била с противоправно съдържание, тъй като извън посоченото не съдържала други клеветнически твърдения или обиди по отношение на ищцата. Изложил, че глаголт покривам носел смисъл за умишлено дистанциране, а фразите „умряла лисица“ и „се прави на две и половина“ имали оценъчен характер. Заключил, че по отношение на тези изрази и твърдения не били налице основания за ангажиране отговорността на ответника, а

съдържанието на статията създавало усещането у реципиента за изключително ниска степен на достоверност на изнесената информация. Отбелязал още, че фактът за съществуване на фабрика за фалшиви новини бил важен за обществения дебат в много по-голяма степен от облеклото на ищцата и обстоятелството дали имала „афери“ с политици.

По отношение на публикуваното на 21.12.2020 г. съдържание със заглавие „РАЗКРИТИЕ НА ПИК: Чехълът на Д. Р. пак затисна президента-подписва първо жена си на коледни честитки (СНИМКА)“ въззивният съд приел, че доколкото метафората на чехъла има внушение, че ищцата неправомерно определя работата и налага вземането на решения на държавния глава, изявлението било противоправно като клеветническо. Направил извод, че ответникът следва да носи отговорност и за изреча „демонстрира нахалството си“, което определил като обидно. Приел, че за изнасяне на факта къде са разположени подписите на президента и съпругата му ответникът не следва да носи отговорност, доколкото към статията била приложена снимка, от която аудиторията можела сама да направи преценка за верността на твърдението. Отбелязал също, че в публикацията липсвало твърдение, че с подписа си съпругата е затиснала подписа на държавния глава, както и за неотносителност на обстоятелството за разположението на подписа на ищцата, доколкото в Република България не съществувала нормативно установена роля на съпруга/съпругата на президента, а същата имала морално подкрепяща роля. Предвид изложеното съдът не кредитирал показанията на свидетелката Р. И. за затискане на подписа на президента от този на неговата съпруга, тъй като същите представлявали нейни лични възприятия, а приложената снимка установявала отразеното в публикацията за разположението на подписите в поздравителните картички. Относно публикуваното на 13.11.2022 г. съдържание със заглавие „САМО В ПИК И РЕТРО: Р. пируват с гурме пържоли наред кризата (СНИМКА)“ въззивният съд приел, че в него било изразено твърдението за изключване на ищцата от Английската гимназия в Б.. Споделил изводите на първата инстанция, че този факт бил злепоставящ за нея при липса на доказателства за неговата вярност. Отбелязал, че „изключване“ от едно училище и завършване в друго, означавало налагане на санкция на ученика „преместване в друго училище“ и било едно от най-тежките наказания за учениците. Съобразил изявлението на процесуалният представител на ответника в проведеното на 07.11.2024 г. съдебно заседание, според което след скандал с учителя по физкултура и за да не бъде изключена, ищцата се преместила в друго училище. Установената невярност на изнесената информация, обусловила и извода му за основателност на предявения иск по отношение на оспорената публикация.

За съдържанието публикацията от 16.03.2019 г. със заглавие „ВИП дамата Д. Р.: Четирима охранители я пазят в тоалетната-вижте УНИКАЛНОТО ВИДЕО, което НСО скандално изтри от телефона на журналист“, съдът направил извод, че използваните в същата изрази „вардят я от народната любов“ и „вардени с държавни пари“ били метафорични. Приел, че същите не пресъздавали факти и не били от естество да обидят. Отбелязал, че статията търсела скандалното там, където го нямало обективно, но заключил че само по себе си това обстоятелство не е достатъчно да ангажира отговорността на ответника. Развил съображения, че влизането през който и да е от входовете на операта не било позорящо

обстоятелство; към публикацията имало приложена снимка, от която читателите на изданието можели сами да преценят през кой вход е влязло президентското семейство. По отношение на съдържанието „четирима гардове от НСО я пазят в тоалетната“ съдът изложил съображения, че същото не било позорящо, а представлявало твърдение за правомерно поведение. Отбелязал, че при участие на съпругата на президента в обществени мероприятия, същата имала право на охрана по смисъла на чл. 15, ал. 1 ЗНСО. Приел, още, че твърденията за получени от ищцата обаждания от познати след публикуване на тази статия останали недоказани, доколкото в показанията си никой от разпитаните по делото свидетелите не споменал публикацията за посещението на президентското семейство в операта.

Относно публикацията от 23.11.2021 г. със заглавие: „Кървавото хоро на Д. Р. е като хорото на Ж. В.“ и използваните в нея изрази “Наела си е цял духов оркестър да я забавлява“ и „Р. явно си е повярвала, че е М.“, въззивната инстанция направила извод за липса на противоправност на съдържанието. Приела, че препратката към римската императрица бил похват, изразяващ отношението на автора, но не твърдение за факт. Същото не било и обида, доколкото възприемането на посочената историческа личност не било едностранчиво – можело да предизвика възхищение у едни читатели и възмущение у други. Изложил, че използваният похват разчитал не на буквално възприятие у читателя, а предполагал известна степен на осведоменост за личността. Допълнително развил съображения, че независимо от контекста, наемането на духов оркестър не било позорящо обстоятелство и субективното възприятие на ищцата в случая било без значение.

За публикуваното на от 06.03.2022 г. съдържание със заглавие: “САМО В ПИК И РЕТРО: Ген. Д. зарязана от охранителката си (СНИМКА)“, съдът направил извод, че същото не съдържало обидни думи и изрази, клеветнически твърдения или обидни и позорни фрази за ищцата. Във връзка с този извод посочил, че словосъчетанието Ген. Д. изразявало иронично отношение към госпожа Р., но приел че за да е налице обида, е необходимо думите обективно да могат накърнят достойнството на адресата, като са неприлични, вулгарни и цинични, каквито конкретните не били. Намерил, че използваното прилагателно „скандално“ имало характер на оценка, но било в синхрон с естеството на изданието, в което статията била публикувана. Изложил съображения, че разказът за преследване на мерцедеса на ищцата не съдържал конкретни данни, които да свържат събитието с Д. Р., а за ангажиране отговорността за клевета, било необходимо твърдението да е представено като сигурно, несъмнено знание за съдържащите се факти. В допълнение посочил, че в хода на производството не били наведени твърдения, че ищцата била в посочения в статията автомобил, а необходимостта от конкретика била обусловена от установената съдебна практика.

По отношение на публикациите: 1/ от 07.11.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Ген. Д. пръсна 100 бона за тоалети (СНИМКИ) и използваните в същата изрази: “Над 100 хиляди лева за тоалети е похарчила Д. Р. за 5-те години, в които се подвизава като първа дама на България. Проста сметка, направена по цените на роклите и костюмите, с които съпругата на Р. Р. се е появявала по официални събития в рамките на мандата му, показва, че

сумата от 100 бона се равнява на над 270 минимални пенсии, или парите, които един пенсионер получава за 22 години, ако доживее толкова след пенсия.“; „Двата сини тоалета струват по 10 хиляди лева всеки. Цените на останалите шедьоври на Н., направени за Д., варират между 4 и 8 хиляди лева, вижда се от сайта на дизайнерката от Л.“; „От тях тя притежава редица рокли, гащеризони, палта, поли, ризи и аксесоари, чиито цени варират от 1000 до 3000 лева за брой“; „След като два пъти се появи с техни модели за по над 2 хиляди лева, бе порицана и се пренасочи към по класическите и стилни облекла на „Макс Мара“, които обаче никак не отстъпват по цени“; 2/ от 24.07.2021 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. на театър с пола за 1300 лв. (СНИМКА) за съдържанието: „Полата е дело на любимата й Марка „Макс Мара" и струва скандалните 795 долара, или 1321 лева“; 3/ от 06.12.2020 г. със заглавие: „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. с палто за 2300 лв. (СНИМКИ)“ и израза „Д. Р. с палто за 2300 лв.“

Въззивният съд приел, че същите се отнасяли до облеклото на ищцата Р. на публични събития, но в съдържанието им нямало обиди и клевета. Развил съображения, че марките, които носела ищцата и цената, на която конкретните артикули можело да бъдат закупени не били позорящи или унижителни. Приел, че независимо от негативната реакция на засегнатото лице (установена от свидетелските показания), основната дейност на ответника била да разпространява информация и идеи по въпроси от обществен интерес по начин, съвместим със задълженията и отговорностите му. Отбелязал, че информацията за облеклото на ищцата била важна за четящата изданието на ответника публика и публикациите отговаряли на този интерес; внушенията в същите не били в разрез с разумния начин, по който ищцата харчела парите си за тоалети, доколкото от съпругата на президента се очаквал определен стил на обличане, който според изданието тя следвала. Посочил, че в този смисъл било и записаното в статията от 07.11.2021 г., че съпругата на президента ползвала класически и стилни облекла на „Макс Мара“. Отбелязал още, че всяка една от публикациите била придружена от снимки, на които се виждали коментираните тоалети и четящият можел сам да провери дали посочената от изданието цена била тази, на която дадения артикул можело да бъде закупен.

По отношение на съдържанието публикувано на 07.01.2021 г. със заглавие „Ген. Д. с тайна вила (СНИМКИ)“ и твърдението за притежавания от ищцата „опърничав характер“, съдът приел че от използвания израз, който определил като оценъчно твърдение, както и от контекста на цялата статия не можело да се направи обоснован извод за извършена злоупотреба с правото на изразяване на ответника. Посочил, че използваното прилагателно било отнесено не до личността на Д. Р., а до нейния характер, като посочената в статията черта не била обидна. Отбелязал, че след извършена от съда справка в тълковния речник били установени следните синоними на публикуваното словосъчетание: упорит, непокорен, вироглав, твърдоглав, недисциплиниран, несговорен, непослушен, инат, заинатен, дръпнат, неразбран, opak, своеобразен, своенравен, не всички били отрицателни качества. Намерил, че упоритостта и инатът създавали усещане за последователност и отговорност за собствените действия, а изразите „лъскави мерцедеси“ и „лукса на държавната вила“ не можели да обосноват ангажиране на отговорността на ответника, доколкото преценката за

противоправност се извършвала по отношение на използваните изрази, а не за внушенията им зависещи от възприятието на четящия.

Въззивният съд извършил анализ на съдържанието на публикацията от 29.01.2023 г. със заглавие „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. нападна бившата на президента (СНИМКА)“, като посочил че изнесената в нея информация била относно факта, че няколко часа след рождения ден на първата съпруга на президента, Д. Р. публикувала коментар в социалните мрежи, към който имало добавена песен. Приел, че в публикацията имало предположение, че президентът може би поздравил първата си съпруга за рождения □ ден, което би могло да бъде причина за коментара на настоящата му съпруга. Развил съображения, че материалът съдържал единствено предположение и опит за внушение, а отговорността се носела за конкретни изрази и конкретни твърдения. Допълнително отбелязал, че в публикацията имало оценка на автора за възможна връзка между рождения ден на първата съпруга на президента и добавеният коментар от ищцата, но същата не засягала достойнството на ищцата. Намерил още, че използваният в заглавието глагол „нападна“ бил употребен в преносно значение и имал за цел да подсили ефекта на внушението, което попадало в характерната за изданието стилистика. Заключение че не са налице основания за ангажиране отговорността на ответното дружество.

Относно публикациите свързани със здравословното състояние на ищцата: 1/ от 14.04.2021 г. със заглавие „САМО В ПИК! Претърпяла ли е операция Д. Р.-ето какво отговориха от болница „Св. И. Р.“ относно съдържанието: „Съпругата на президента е имала силно главоболие още от петък вечерта, но явно не е обърнала сериозно внимание на този тривиален симптом и дори е придружила Р. в понеделник вечерта на кинопрожекция за юбилея на НДК.“; „Състоянието ѝ обаче се влошава сериозно след това и през нощта тя вече е откарана спешно в неврологичното отделение на "Св. И. Р.“; 2/ от 24.05.2021 г. със заглавие „САМО В ПИК И РЕТРО: Д. Р. пие вино след операцията (СНИМКА) – Информационна агенция ПИК“ относно твърдението: „Първата дама Д. Р. не спазва стриктно лекарските препоръки след операцията“.

По отношение на тези статии съдът приел, че изнасянето на данни за личния живот и здравословното състояние на ищцата било противоправно и не можело да бъде обяснено със засиления обществен интерес. Посочил, че балансът между правото на неприкосновеност на личния и семейния живот и правото на информация не би бил нарушен, при наличие на официално изявление на президентската администрация или на ищца, но в случая статиите минавали отвъд границата, допустима за публичните личности. Приел, че за същите следвало да бъде ангажирана отговорността на ответника поради засягане на правото на зачитане на личния живот по чл. 8 от ЕКЗПЧОС.

По отношение на размера на следващото се на ищцата обезщетение за претърпените неимуществени вреди от извършените от ответника публикации, за които било установено наличие на противоправност:

Въззивният съд развил принципните съображения, че неимуществените вреди, кумулирани от няколко последователни противоправни деяния, свързани помежду си, подлежат на глобално обезщетяване, като ищецът не е длъжен да разграничи какво обезщетение

претендира за вредите по всяко от отделните деяния. Същият можел да поясни в исквата си молба как оценява вредите от всяко от деянията, но това не било условие за нейната редовност. Приел, че дори ищецът да е направил такова разграничение, когато съдът установи наличие на обективна връзка между деянията и общо причиняване на неимуществени вреди, той дължи определяне на глобално обезщетение при отчитане на кумулирания ефект от отделните деяния. Въззивният съд споделил мотивите на първоинстанционния съд, че не са налице пречки за посочване каква сума от общо определената е относима към всеки един от материалите, съдържащи обидни и клеветнически твърдения. Приел, че същото има за цел да определи каква е относителната тежест на намерените за противоправни статии в общия размер на определеното обезщетение. Направил извод, че в конкретния случай имало обективна връзка между деянията, независимо от периода на публикуване, доколкото в различните статии били засегнати сходни теми по няколко сюжета около личността на ищцата, която връзка се извеждала и от извършеното включване на всички деяния в една искова молба. Въззивният съд кредитирал показанията на свидетелите Р. И., К. И., Г. И. и М. В., от които приел за установено, че процесните статии предизвикали негативна реакция у ищцата, която се затворила в себе си, не искала да присъства на обществени места, тъй като постоянно била обект на интерес относно посещаваните места и носените от нея тоалети. Станала тревожна заради позвънявания от роднини и приятели, не можела да спи, не искала да се храни.

Заклучил, че определеният глобален размер на обезщетението от 25 500 лв. за публикациите, за които била установена противоправност бил справедлив, включително за тези от 14.04.2021 г. и 24.05.2021 г. относно здравето на ищцата. Приел, че посоченият размер на глобалното обезщетение бил адекватен на доказаните вреди, при съобразяване на обществената позиция на ищцата (съпруга на президента на България) и засиленият интерес към поведението ѝ на публични места за времето, през което съпругът ѝ бил държавен глава. Направил извод за липса на установена по делото причинна връзка между процесните статии и влошеното здравословно състояние на ищцата, описано в показанията на свидетелката И., изразяващо се във високо кръвно налягане, поставяне на холтер и постоянно главоболие. Приел, че посочените симптоми могат да бъдат предизвикани и от ежедневието на съпругата на президента, което само по себе си било динамично и изпълнено с предизвикателства от всякакво естество. Отбелязал, че свидетелите изложили впечатленията си от реакцията на ищцата само за някои от публикациите, за които и съдът направил извод за противоправност. По отношение на тези, в които била изразена отрицателна оценка за ищцата, приел, че доколкото същата не съдържала унижителни и неприлични изявления по отношение на критикуваното лице, не съставлявала неправомерно деяние, независимо от начина на поднасянето ѝ (шокиращо, провокативно или чрез преувеличаване).

Съгласно правилото на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК и разясненията по приложението му дадени в ТР № 1/19.02.2010 г. на ОСГТК на ВКС, за да бъде допуснато касационното обжалване, е необходимо касаторът да е посочил точно и ясно въпросите, по които

въззивният съд се е произнесъл в решението си, същите да са от значение за изхода на конкретното дело и за формиране на решаващата воля на съда, и по отношение на тях да са налице предвидените в чл. 280 от ГПК допълнителни основания по чл. 280, ал. 1 т. 1 – т.3 ГПК. Въпросите следва да са от такова естество, че разглеждането им да доведе до промяна на крайния резултат по спора (ТР № 1/2009 г. на ОСГТК на ВКС).

В конкретния случай, касаторът е направил искане за допускане на касационното обжалване в хипотезите на чл.280, ал.1, т.1 и т.2 от ГПК по следните правни въпроси: Разгласяването на неистински твърдения и свързаните с тях негативни оценки експрес ли са на правото да се изразява свободно мнение регламентирано с разпоредбата на чл.39 от Конституцията.

Твърди противоречие на въззивното решение с практиката на ВКС в решение №206/07.12.2023г. по гр.д. №4573/2022г. на II г.о.

Въпросът, макар и неточно формулиран, е свързан с преценката кога публично изразеното и разпространено мнение накърнява правата и доброто име на адресата на изявлението. По него е налице трайно установена практика на ВКС, част от която са решение № 253/29.01.2014 г. по гр.д. № 1251/2012 г. на III г.о., решение №309/27.05.2024 г. по гр. д. № 1202/2023 г. на I г.о. и посочените в него съдебни актове на касационната инстанция. Според дадените в същата разрешения, преценката дали изявления, направени в публичното пространство, са в рамките на законосъобразното упражняване на свободата на словото се извършва според това дали тези изявления могат да бъдат квалифицирани като обида и клевета; дали съдържат неверни твърдения и внушения или само предават мнението на лицето – техен автор. Разяснено е, че при определяне на изявленията като обидни или клеветнически гражданските съдилища съобразяват формираната практика по приложение на нормите на НК относно съставите на обидата и клеветата, при отчитане на спецификите на гражданската отговорност по чл.45 и чл.49 ЗЗД. Прието е, че при обидата е налице засягане на чувството на лично достойнство и със същата се цели промяна на обществената оценка за адресата на изявлението, който следва да е възприел пряко или опосредено унижителното отношение изразено с обидни думи или действия. Клевета е определена като съзнателно разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице, които засягат честта и достойнство на пострадалия, авторитета му и оценката на околните за него.

Разяснено е още, че фактическите твърдения, за които са наведени доводи, че са клевета, могат да бъдат проверявани за вярност, а доказателствената тежест е за ответника. В случай, че те са верни, дори да засягат личното достойнство на другото, не възниква отговорност по чл.45 и чл.49 от ЗЗД, тъй като единствено начинът на поднасянето на фактите не е основание същите да се считат за клеветнически, след като са верни. В случай, че изнесените факти са неверни, издателят носи отговорност доколкото те засягат неблагоприятно адресата и издателят не е проявил дължимата грижа за проверка достоверността на информацията. Трайно установено е и разбирането, че извън обхвата на клеветата остават случаите, при които е изразено мнение или становище, субективна оценка или извод, съответно е упражнено право на искания (подаден сигнал за закононарушение или престъпление, упражнено право на защита на накърнени лични права). Прието е още, че не е противоправно поведението при изказани мнения с негативна оценка, пряко или косвено

засягащи конкретно лице, когато името му се коментира или се предполага във връзка с обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие. Негативните оценки за определена личност, открояваща се по една или друга причина в обществения живот, не поражда отговорност, ако не засягат достойнството на личността, т.е. ако не осъществяват състава на обидата или на клеветата.

Въззивното решение е постановено в съответствие с така дадените разрешения. При постановяването му съдът приложил установените критерии за преценка на съдържанието на всяка от процесните публикации; съобразил обществената значимост на направените по отношение на ищцата изявления, при отчитане на нейното социално положение; направил преценка кои изнесени факти са истина и кои не, съответно кои изявления са обидни, позорящи или унижителни; изрично посочил кои от публикуваните изявления е намерил за оценъчни и защо, с което обосновал извода си за липса на основания за ангажиране отговорността на издателя по отношение на същите; отчел и извършеното с част от публикациите засягане на правото на личен живот на адресата. С оглед на изложеното, съдът намира че макар въпросът да е обуславящ правните изводи на въззивния съд в обжалваното решение, по отношение на него не е налице соченото от страната допълнително основание за допускане на касационното обжалване, а именно същият да е разрешен в противоречие с практиката на ВКС. Несъгласието на страната с правните изводи на въззивния съд не е основание за допускане на обжалването, а преценката за правилност и обосновааност на оспорения съдебен акт се извършва след допускане на обжалването. Касаторът е поставил и въпросът: Допустимо ли е присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени от съвкупността на множество чести и негативни оценъчни твърдения.

Този въпрос е некоректно зададен, не е обуславящ правните изводи на въззивния съд и е обусловен от несъгласието на страната с мотивите на обжалваното решение, че отговорността на ответника може да бъде ангажирана единствено за изявленията, които са обидни или съдържат клевета. При постановяване на решението съдът не е приел невъзможност за присъждане на обезщетение за вреди причинени от множество чести публикации съдържащи негативни оценъчни твърдения, а е обосновал изводите си за това за кои от процесните публикации са налице основания за ангажиране отговорността на издателя с извършената преценка кои от тях са накърнили правата и доброто име на адресата на изявленията. Съобразил е посочените по-горе разрешения, според които оценъчните твърдения са основание за ангажиране отговорността на автора им, само ако засягат достойнството на личността. При определяне размера на обезщетението съдът, позовавайки се на установената съдебна практика, приел че предмет на претенцията е едно общо обезщетение от свързани помежду си деяния и определил глобален размер на същото по отношение на тези от публикациите, за които установил противоправност. По отношение на този въпрос не е налице общата предпоставка за допускане на обжалването по чл.280, ал.1 от ГПК. За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че страната не е посочила допълнително основание за допускане на обжалването по чл.280, ал.1, т.1 до т.3 от ГПК, а касационната инстанция не може да го изведе от наведените в жалбата оплаквания.

Следващите поставени въпроси са: 1/ Налице ли е противоречие на решението с утвърдената практика на ВКС (в решение №204/12.06.2015г. по гр.д.№7046/2014г. IVг.о. и решение №90/12.10.2022г. по гр.д.№4641/2021г. на I т.о.), в която се приема, че в случаите на причиняване на неимуществени вреди с няколко деяния, които са свързани обективно помежду си и са осъществени в непродължителен период от време, обезщетението се определя глобално, като следва да се отчете кумулираният ефект от деянията в емоционалната и психическа сфера на пострадалото лице; и 2/ Какви са критериите за справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди от непозволено увреждане и за вреди, причинени от публикации в електронна медия. При множество увреждащи деяния, които са свързани помежду си и са осъществени в кратък период от време, следва ли да бъде отчетен кумулираният им ефект при обезщетение на претърпените от тях неимуществени вреди, дори когато някои от деянията сами по себе си нямат сериозен увреждащ ефект, но в тяхната съвкупност и взаимовръзка с останалите допринасят и засилват вредоносния резултат. Твърди се, че този въпрос е разрешен от въззивния съд в противоречие с ППВС №4/1968г. и решение №204/12.06.2015г. по гр.д.№7046/2014г. на ВКС, IV г.о.

Трайно установена е практиката на ВКС, включително посочената от касатора, според която размерите на обезщетенията за неимуществени вреди се определят от съда по справедливост, като понятието “справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД е свързано с преценката на ред конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да бъдат съобразени и обсъдени от съда при определяне размера на обезщетението, като: характер на увреждането; обстоятелствата при които е извършено; въздействието му върху здравето на пострадалото лице, неговите субективни негативни преживявания; отражението на увреждащите деяния в личния, социалния живот и трудовата заетост на пострадалото лице; видът на противоправния акт (клевета или обида), тежестта му с оглед общоприетите норми за етика и морал, обемът на обществения отзвук; икономическата обстановка и стандарта на живот към датата на деликта; съдебната практика по сходни дела. В случаите на причиняване на неимуществени вреди с няколко деяния, свързани обективно помежду си и осъществени в определен период от време, обезщетението се определя глобално, като се отчита кумулираният ефект от деянията в емоционалната и психическа сфера на пострадалото лице. Прието е, че следва да бъдат отчетени и следните обстоятелства: брой и тежест на отправените обиди и клевети; продължителността и интензитета на негативното им отражение върху живота на увредения в личен, социален и професионален аспект, както и върху здравословното му състояние; степента, продължителността и интензитета на негативните психични изживявания; възрастта и социалното положение на пострадалото лице.

Въззивното решение е постановено при съобразяване на посочените разрешения, като съдът е отчетел позицията на ищцата в обществото; отражението на публикациите на нейното здравословно и емоционално състояние; наличието на обективна връзка между деянията, независимо от периода на публикуване, доколкото в различните статии били засегнати сходни теми по няколко сюжета около личността на ищцата; субективното отношение на

адресата на публикациите, който ги възприемал в тяхната цялост. Действително, мотивите на въззивния съд в тази част не са достатъчно прецизни, но определеният общ размер на присъденото в полза на пострадалото лице обезщетение е в съответствие с интензитета на търпените от него вреди причинени от многобройните публикации, предназначени да достигнат до неограничен кръг читатели в продължителен период от време (най-интензивни в периода 2020 г. – 2021 г.), като всяка следваща публикация водила до увеличаване интензитета на негативните изживявания. Макар съдът да посочил конкретен размер на обезщетенията за отделните публикации, същият е определил размера на следващото се на ищцата обезщетение глобално, като отбелязал, че целта на посочените отделни размери е единствено за отчитане тежестта на статиите като части от цялото обезщетение. Самата страна не е изложила доводи и не е посочила кои конкретно установени по делото обстоятелства (извън несъгласието □ с крайния размер на присъдената сума и преценката на събраните доказателства), които въззивният съд не е съобразил и които са от значение за определяне на крайния размер на обезщетението. По поставения въпрос не е налице соченото от касатора основание за допускане на обжалването по чл.280, ал.1, т.1 от ГПК. В изложението на основанията за допускане на обжалването са формулирани и следните въпроси: 1/ Следва ли при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди от клеветнически и обидни публикации в електронна медия въззивният съд, съобразно чл.52 от ЗЗД, да обсъди в тяхната съвкупност всички релевантни обстоятелства по конкретния случай, включително: характера на клеветническите твърдения и степента на тяхната позорност и морална укоримост; общественото положение и публичния статут на пострадалия; публичния начин на разпространение чрез електронна медия с неограничен достъп и широк обществен отзвук; броя, системността и повтаряемостта на клеветническите твърдения и обидни квалификации в рамките на продължителна медийна кампания; общественно-икономическите условия към момента на деликта; обстоятелството, че макар пострадалия да е публична личност и да следва да проявява по-висок праг на търпимост, това не дерогира защитата срещу клевета и обида; интензитета и продължителността на претърпените психични страдания и отражението им върху личния, семейния и социалния живот, и ако да, има ли извършено такова в обжалваното решение; и 2/ Налице ли е несъответствие между излаганите в статиите неверни твърдения и определеното обезщетение за причинените неимуществени вреди по отношение на техния интензитет и обществена нетърпимост и укоримост на неверни твърдения.

Тези въпроси са обусловени от несъгласието на страната с крайните изводи на съда и преценката на събраните по делото доказателства, което по естеството си представлява оплакване за неправилност на решението, а по същите не е обосновано и наличието на допълнителните основания за допускане на обжалването по чл.280, ал.1, т.1 до т.3 от ГПК. Съгласно разясненията дадени в т. 1 от ТР № 1/19.02.2010 г. на ОСГТК на ВКС, оплакванията за неправилност на въззивното решение по чл. 281, т. 3 от ГПК не съставляват основания за допускане на касационното обжалване, тъй като последните са различни от тях, и са регламентирани в чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК. Проверката за законосъобразност на обжалвания акт се извършва след като той бъде допуснат до касационно обжалване, а

вътрешното убеждение на съда не подлежи на съдебен контрол. За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че конкретно посочените от страната обстоятелства (като част от въпроса за приложението на чл.52 от ЗЗД) са съобразени от въззивния съд и посочени по-горе в изложението, независимо от непрецизните мотиви. Действително, въззивният съд не е отразил в решението конкретната икономическа обстановка в страната към датата на деликта, но определеното обезщетение не е под размера на присъжданите в сходни случаи обезщетения.

Поставеният въпрос „Решението постановено ли е в противоречие с утвърдената съдебна практика на ВКС по отношение определянето на справедлив размер на обезщетението, обективизирана в решение №94/16.08.2024г. по гр.д.№ 924/2021г. на IV г.о. (15 000лв.); решение №460/16.07.2025г. по гр.д.№5021/2023г. на I г.о.“, е свързан с необходимостта при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът да съобрази формираната съдебна практика по сходни дела. Необходимо е сходството в случаите по разглежданите от съдилищата дела и присъдените размери на обезщетенията, с иска предмет на производството да е в конкретно установените и обективно съществуващи обстоятелства, които са взети предвид от съдилищата за преценка на реално претърпените от увреденото лице вреди, степента и времето на засягане на личността му.

В посочените от касатора решения на ВКС, при приложение на правилото на чл. 52 от ЗЗД, са определени конкретни обезщетения за неимуществени вреди от неверни и клеветнически твърдения и обиди, съдържащи се в публикации в електронни медии, в определени периоди от време, но при случаи и при обстоятелства различни помежду си и в сравнение с този по настоящото дело. В обжалваното въззивно решение съдът не е посочил съдебна практика с размери на обезщетенията по сходни дела, но определеното от него обезщетение не е под тези по присъждани в сходни случаи. В тази връзка и за пълнота на изложението следва да бъде посочено, че на съда е служебно известна формираната съдебна практика, посочена и от касатора в решение №206/07.12.2023 г. по гр.д.№4573/2022 г. на ВКС, II г.о, с което в полза на пострадалото лице било присъдено обезщетение в размер на 10 000 лв. за извършени общо 17 публикации от две електронни медии, с които била изнесена невярна информация за личния и семейния му живот по обиден и позорящ начин, със сходна тематика и съдържание, като злепоставящите твърдения и уронващи честта и достойнството обиди били поднесени по скандален начин, в период от около три години и половина. Последният поставен от касатора въпрос е: Длъжен ли е въззивният съд, при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди от медийни публикации, да извърши реална и мотивирана преценка на баланса на правото на защита на репутацията по чл.8 от ЕКЗПЧОС и свободата на изразяване по чл.10 от ЕКЗПЧОС, и следва ли тази преценка да намери пряко отражение върху размера на обезщетението, определен по справедливост съгласно чл.52 от ЗЗД, като отчете характера, броя и интензитета на клеветническите и обидни изрази, продължителността и тежестта на причинените вреди и реалния им ефект върху личния, професионалния и здравословния статус на пострадалото лице. Наведен е довод, че същият е разрешен в противоречие с практиката на ЕСПЧ в решение *Axel Springer v. Germany* (№39954/2008г. Голям състав); *Von Hannover v. Germany* (№2) (№40660/08 и

№60641/08), както и Couderc and Hachette Filipacchi Associés v. France №40454/07, Голям състав), доколкото размерът на обезщетението е част от преценката за пропорционалност и прекомерно ниската санкция би нарушила баланса между чл.8 и чл.10 от ЕКЗПЧОС.

Този въпрос, макар и неточно зададен, също е свързан с обстоятелствата (интензитета на търпените вреди), които са част от извършваната преценка по чл.52 от ЗЗД при определяне паричното измерение на следващото се на пострадалото лице обезщетение. В конкретния случай, както беше посочено по-горе, при определянето му въззивният съд е съобразил установените по делото и относими обстоятелства, като е изходил от обективните критерии и сходни разрешения. Несъответствието на крайния извод на съда с личното възприятие на пострадалото лице не е достатъчно да обоснове извод за наличие на основание за допускане на обжалването. Не е налице и соченото от страната противоречие на обжалваното решение с практиката на ЕСПЧ. Посочените в изложението решения са относими към преценката на баланса между правото на свобода на изразяване и правото на зачитане на личния живот на адресатите на публикациите, каквато преценка е извършена от въззивният съд при формиране на изводите му за това дали процесните публикации и кои от тях са накърнили правото на личен живот и добро име на ищцата. При тази преценка съдът съобразил: важноста за публиката на разгледаните в тях въпроси; степента на известност на засегнатото лице; естеството на изнесената информация; използвания изказ и стилистика на изданието. За всяка една от спорните публикации съдът изложил подробни мотиви относно наличието на съразмерност между правото на дружеството издател на свобода на изразяване и правото на защита на репутацията на засегнатото от тях лице. По поставения въпрос не е налице соченото от страната основание за допускане на обжалването по чл.280, ал.1, т.2 от ГПК.

В заключение, касационното обжалване на въззивното решение не следва да се допуска, тъй като не са налице сочените от жалбоподателя основания за това по чл. 280, ал. 1, т. 1 и т.2 от ГПК, нито е налице друго основание за служебно допускане на обжалването от касационната инстанция по чл.280, ал.2 от ГПК.

По изложените съображения, Върховният касационен съд, състав на Четвърто отделение,  
**О П Р Е Д Е Л И:**

**НЕ ДОПУСКА** касационно обжалване на въззивно решение № 1249/03.11.2025 г. на Апелативен съд – София постановено по в. гр. д. № 1188/2025 г.  
**ОПРЕДЕЛЕНИЕТО** не подлежи на обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_

